

Sygn. akt IV CNP 57/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 maja 2014 r., sygn. akt I ACa (...),
w sprawie z powództwa B. G.
przeciwko Z. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 marca 2017 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od pozwanej na rzecz powódki
kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) zł tytułem kosztów
postępowania wywołanych wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Pozwana Z. G. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 maja 2014 r. Wyrok został wydany w sprawie z powództwa B. G. przeciwko pozwanej o zapłatę kwoty 91039,91 zł tytułem zwrotu pobranych przez pozwaną bez podstawy prawnej środków należących do majątku osobistego powódki, wypłaconych z rachunku bankowego powódki i jej męża. Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 25 września 2013 r. oddalił powództwo, ustalając, że pozwana przekazała powódce równowartość pobranych środków pieniężnych w dniu 24 lipca 2010 r. Sąd Apelacyjny natomiast, po ponownej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego

zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że zasądził na jej rzecz od pozwanej kwotę 45.519,95 zł z ustawowymi odsetkami o dnia 19 maja 2012 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i oddalił także apelację powódki w nieuwzględnionej części, ponadto orzekł o kosztach procesu. Sąd odwoławczy ocenił, że pozwana nie wykazała, aby powódka była u niej w dniu 24 lica 2010 r. i otrzymała jakiekolwiek pieniądze. Mimo ustalenia, że złożone na rachunku bankowym pieniądze pochodziły pierwotnie z majątku odrębnego powódki, Sąd uznał, że wpłacenie ich na wspólny rachunek małżonków było równoznaczne z decyzją o włączeniu ich do majątku wspólnego, wobec czego powódka, po ustaniu wspólności majątkowej w wyniku orzeczonego rozvodu z mężem, mogła domagać się jedynie połowy sumy przejętej i nierozliczonej przez pozwaną, z chwilą ustania małżeństwa wspólność łączna przekształciła się bowiem we współwłasność ułamkową. Sąd zwrócił uwagę, że powódka nie wykazała, aby jej udział w majątku wspólnym był inny niż 1/2.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 maja 2014 r. skarżąca wskazała jako jej podstawę - art. 321 § 1 w zw. z art. 187 § 1 pkt 1 i 2 oraz 386 § 1 k.p.c., art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c., art. 1105 § 1 k.p.c. w związku z art. 23 Rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, obecnie obowiązujący przepis: art. 25 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) NR 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych i ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, art. 231 k.p.c., art. 43 i 44 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, art. 78 Konstytucji RP. Sprecyzowała, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 1105 § 1, art. 1099 § 1 i 2, art. 321 § 1 w zw. z art. 187 § 1, 386 § 1 k.p.c., art. 43 i 44 k.r.o. art. 78 Konstytucji RP. Wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z odpisów dokumentów sądowych Sądu Rejonowego w Bremerhaven w sprawie rodzinnej J. M. G. przeciwko B. G. odnośnie jurysdykcji sądu, rozstrzygnięć w przedmiocie rozvodu i spraw majątkowych wynikających z rozvodu; pisma skierowanego do Sądu Rodzinnego Bremerhaven przez pełnomocnika B. G., dotyczące jej stanowiska w sprawie „ustawowego sporu dotyczącego stanu

majątkowego", na okoliczność podziału majątku wspólnego; pisma pełnomocnika J. G. H. B. odnośnie podziału majątku wspólnego byłych małżonków B. i J. G.. Wniosła też o dopuszczenie dowodu z wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 maja 2014 r. z uzasadnieniem na okoliczność poniesienia przez pozwaną szkody na skutek wydania wyroku Sądu II instancji. Wyrządzenie jej szkody uprawdopodobniła wskazując, że przełała na rzecz powódki zasądzoną kwotę 59.811,95 zł. Jednak jej szkoda jest większa, ponieważ należy uwzględnić także sumę, która przekazała powódce, a czego Sąd nie uwzględnił i razem jej szkoda wynosi 158.851,65 zł. We wnioskach domagała się stwierdzenia, że zaskarżony wyrok jest niezgodny a art. 78 Konstytucji RP, art. 1105 § 1, 1099 § 1 i 2, 321 § 1 w zw. z art. 187 § 1, 386 § 1 k.p.c. oraz art. 43 i 44 k.r.o. oraz zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Każde z sześciu wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega obrzuceniu a limine (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14, LEX nr 1682217). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m.in. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), co oznacza złożenie przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2015 r., II CNP 15/15, LEX nr 1781847).

Złożona skarga nie odpowiada wymaganiu z art. 424⁵ § 1 pkt 4. Spełnienie przewidzianej w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki uprawdopodobnienia szkody wymaga, aby skarżąca powołała w skardze nie tylko wszystkie znane jej fakty, świadczące o związku między zaskarżonym orzeczeniem a spowodowanymi jego wydaniem stratami lub utraconymi korzyściami, ale także wskazała dowody lub co najmniej ich surogaty, uwiarygodniające twierdzenie o wyrządzeniu szkody

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2015 r., II CNP 15/15, LEX nr 1781847).

Ponadto uwzględnienie powództwa nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody, której rozmiary odpowiadają wysokości zasądanego roszczenia. Nieuzyskanie przez stronę żądanej w postępowaniu sądowym ochrony prawnej nie zawsze bowiem będzie prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego. Poniesienie takiego uszczerbku w związku z uwzględnieniem powództwa strona powinna wykazać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2016 r., I CNP 15/16, LEX nr 2182267). W skardze pozwana nie przedstawiła argumentów jurystycznych na poparcie tezy o niezasadności uwzględnienia powództwa przez Sąd drugiej instancji, przy czym w świetle art. 424⁴ in fine argumentami nie mogą być zarzuty zmierzające do podważenia ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Nie załączyła też dowodu przelania na rzecz powódki zasądzonej kwoty. Ponadto analiza wniesionej skargi, w świetle jej podstaw i motywów kwestionowanego wyroku nie uprawdopodobnia tezy o poniesieniu przez pozwaną szkody w wyniku jego wydania.

W orzecznictwie podkreśla się, że wszystkie wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. elementy skargi muszą być w piśmie wyraźnie zamieszczone, aby pismo takie można było uznać za skargę (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w trybie wzywania do uzupełnienia braków formalnych skargi i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ., por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2014 r., V CNP 23/14, LEX nr 1645276).

Z tych względów skarga wniesiona przez pozwaną, która nie spełnia konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 424¹² w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

jw